

писмо въ ржка и почнѣ да се моли на гълѣбчетата: „мили гълѣбчета, съжалѣте се надъ менѣ! Азъ съмъ сирото дѣте, баща ми е въ тъмницата, моля ви се, занесѣте му това писамце . . . моля ви, моля ви . . . “

Гълѣбчетата се спогледнѣхъ и пакъ си останѣхъ на стрѣхата. Само едно, а то бѣ познатото намъ гълѣбче, се спусти и кацна на ржката ѝ. Здрака му закачи писмото на шийката и то хвъркна. Гълѣбчето намѣри тъмницата и кацна на прозорчето прѣдъ бае Ивана. Слѣдъ три часа то се завърна при Здравка и донесе отговоръ отъ баща ѝ.

Ахъ, колко бѣше мило това гълѣбче! Здравка го цѣлунѣ по човката, цѣлунѣ и мѣстото на което то кацна.

Отъ тогава всѣки день то носѣше писма отъ Здравка на бае Ивана и обратно, до като дойде единъ щастливъ день, въ който бащата се събра съ Здравка, а гълѣбчето най-послѣ свърши своя земенъ животъ, и сега вече се намира на небето при своето другарче.

Подражавай на мравкитѣ.

Георги бѣ момче на богати родители. Той не отиваше на училище, защото баща му бѣ условилъ учители у дома да му прѣподаватъ Веднѣжъ хрумна на Георгия да научи, колко земи има на свѣта, рѣкитѣ и планинитѣ, които се намиратъ въ тѣхъ и какъ какви народи живѣятъ. Попита за всичко това учителя си по отечествовѣние, който започна едно по едно да му расправя.